

Overformynderimidlerne i Statskassen, men det er et Stridt, jeg ganske vist ikke vil gjøre, og det af mangfoldige Grunde, baade for de Umyndiges Skyld og for Statskassens Skyld. Og vil man ikke det, staaer dette ikke bagved, kan jeg ikke indsee, hvorfor Statskassen i alle mulige Tilfælde, som det her foreligger efter § 5, skal paatage sig den under visse Forhold meget store Byrde og meget store Risiko, ubetinget at indstaae for de Umyndiges Midler. Jeg vil gaae i denne Retning saa vidt, som jeg overhovedet kan indsee, at man kan forsvare at gaae. Jeg vil stemme for enhver Ordning, som efter min Overbeviisning er stiftet til at fikke de Umyndiges Midler saa godt som muligt, altsaa enhver Ordning, der giver den bedste Sikkerhed, som overhovedet kan opnaaes ved Indretning af et Laaneinstitut, der dog altid til en vis Grad er underkastet de menneskelige Forholds Foranderlighed. Jeg vil ogsaa gaae saa vidt, at jeg, skjøndt jeg ikke anerkjender det for ubetinget rigtigt — idetmindste ikke saalænge man ikke giver dette Forslag en lignende Anvendelse udenfor Overformynderiforholdene —, at jeg vil lade Statskassen indstaae for alle de Tab, der, som det staaer her i § 5, „kunne tilskrives den usvarlige Udførelse af Forretninger, som i Overformynderiets Tjeneste ere paalagte eller overdragne Embedsmænd eller Andre“, hvor altsaa selve Tabet maatte siges at være forvolbt af Statens Embedsmænd eller Besuldmægtigede ved deres Handlinger. Saa vidt skal jeg gaae med, men jeg vil ikke gaae med til en ubetinget Garanti, som altsaa ogsaa indtræder i saadanne Tilfælde, hvor Tabet aldeles ikke er forvolbt ved nogen som helst urigtig Handlemaade, men ved Conjuncturer, der ramme alle Statsborgere, der ramme ligesaa vel den bedste myndige Mand i Landet som den Umyndige. Det er efter min Mening at gaae altfor vidt, at paalægge Statskassen en Byrde, som jo i Virkeligheden kommer til at paahvile alle Statens Borgere, en Byrde, som efter min Overbeviisning kan blive farlig for Statens Credit og som der, efter hvad jeg formaaer at skjønne, ikke er nogen som helst afgjørende Anledning til. Jeg vil altsaa blot anmelden, at jeg har ifinde til

2den Behandling at stille et Forslag til § 5 i indskrænkende Retning med Hensyn til Statens Ansvar, idet jeg forøvrigt vil gaae saa vidt, som jeg troer, det egentlig lader sig gjøre, naar man ikke, som jeg ganske sikkert nu hørte det af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Ablær), vil inddrage Midlerne i Statskassen. Thi det skal jeg indrømme, at vil man gjøre dette, saa er det ogsaa aldeles nødvendigt, at Staten skal garantere dem, men det er Noget, jeg heller ikke troer, at man let vil faae Fleertallet af Medlemmerne i dette Folkething til at gaae ind paa, og derfor skal jeg heller ikke nærmere udtale mig om de Grunde, hvorfor jeg paa ingen mulig Maade kan gjøre det. Det er jo forøvrigt en Finantsoperation, som ikke er aldeles ubekjendt i Europas nyere Statshistorie.

Det, som imidlertid synes at være blevet Hovedstridspunktet idag, er Spørgsmaalet, om der skal være eet eller to Overformynderier, men det have vi jo ogsaa tidligere behandlet mange Gange; thi Overformynderiordningen har været for, jeg troer i 10—12 Aar, uden at man er kommen til noget endeligt Resultat i saa Henseende. Det har været saa ofte behandlet i dette Thing, at jeg ikke idag finder Anledning til at gaae videre ind derpaa. Naar der kommer Forslag frem til anden Behandling, er det vistnok meer end tidsnok; thi vi have Alle drøjet dette Spørgsmaal ofte, og vi staae i denne Henseende saa bestemt mod hinanden som muligt. Jeg skal altsaa ikke idag berøre det videre, om jeg end maaskee til 2den Behandling vil gjøre det, men jeg skal dog allerede nu erklære, at jeg, uagtet jeg er Repræsentant for Sjælland, vilde ansee det for Noget af det Alleruheldigste, som tænkes kunde, at have to Overformynderier, eet i Kjøbenhavn og eet i Viborg. Jeg kan vel indsee, at maaskee de, der boe nær ved Viborg, kunne troe at faae det lettere ved at forhandle med en Bestyrelse i Viborg end med en Bestyrelse i Kjøbenhavn, men jeg er overbevist om, at Alle de, der ikke boe tæt ved Viborg, meget godt vide, at de ved det Slags Forretninger, som her er Tale om, have en i flere Henseender langt lettere og hensigtsmæssigere Forbindelse med